

SLÍBIL JSEM, ŽE ZŮSTANU

MEZI NEBEM, ZEMÍ
A PEKLEM

PETR HEJNA ml.

PETR HEJNA ML.

SLÍBIL JSEM, ŽE ZŮSTANU

MEZI NEBEM, ZEMÍ A PEKLEM

OBSAH

Kniha první - Vypravování bezejmenného blázna	5
I. Události prvních měsíců.....	6
II. Pokles na nulovou hranici	53
III. Můj zdravotní stav se lepší	74
Kniha druhá - Pohled z druhého břehu	86
I. Po propuštění.....	87
II. Znovuvzkříšení Slepého psa	102
III. Nečekané překvapení	139
Kniha třetí - Spirála věčnosti.....	152
I. Rvačka	154
II. Z bláta do louže.....	158
III. Hospitalizace - z deště pod okap	173
IV. Spojení ohněm.....	187
V. Blíž a blíž	196
VI. Velké překvapení	210
VII. Dospívám	244
VIII. Konec - nebo začátek?	258
Galerie autentických fotografií:	269
O autorovi	319

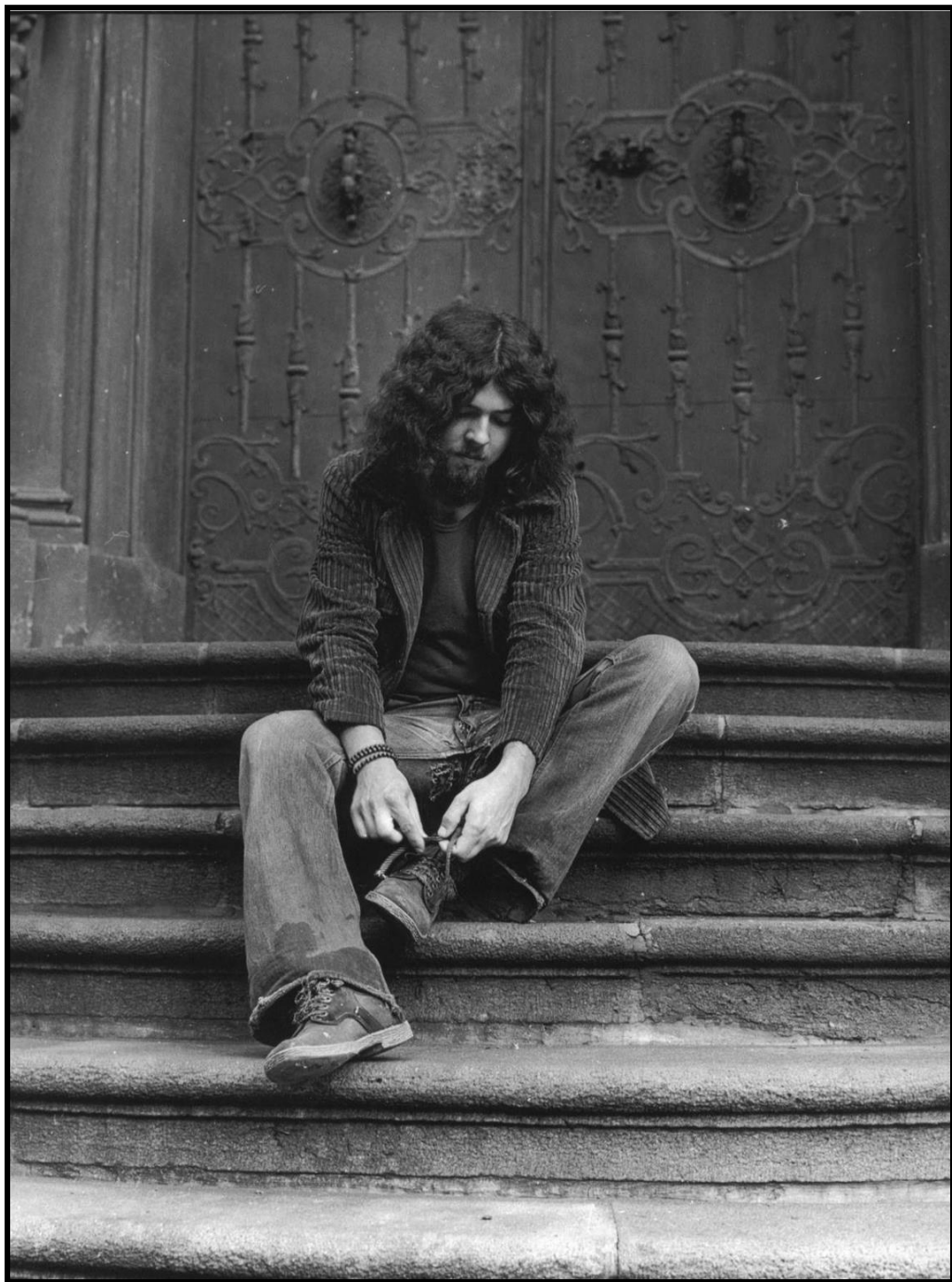
Nebe, to je zde prostor našich představ, tužeb, vysněných lásek, hřejivých vzpomínek, domov zemřelých, kteří odtamtud na nás promlouvají..., zemi představuje pevné přátelství, věci a lidé, kterých se můžeme dotknout, realita dnů daných nám na tomto světě, a peklo, to nám z něj činí mnozí a mnohé. V této pestré mozaice se jednotlivé elementy skládají do výsledného obrazu, jednou prozářeného teplem slunce, jindy sálajícího žářem Luciferovy říše.

Zdaleka ne veškeré postavy, s nimiž se hrdinové setkali, jsou smyšlené, jen jejich jména jsou mírně pozměněna (bystrý čtenář ze souvislosti pochopí, že kupříkladu Strouhal je Štrougal, nebo Ondrejko olympijský vítěz, krasobuslř Nepela), více než mnoho událostí, jak jsou popsány, se skutečně odehrálo, a co se týče těch z ponurých nemocničních zdí, těm asi těžko uvěří ten, kdo neměl to potěšení dostat se do podobných zařízení. Pár momentů jsem přidal – noční seance, elektrošoky, občasná agresivita pacientů. To jsou ovšem jen zrnka prachu fikcí na pyramidě reality. Naprostá většina příhod, byť až neskutečných svojí syrovou drsností, hraničící s nechutností, jindy neuvěřitelně směšných, se vskutku, často ale bohužel, odehrála.

Místy vkládám příslušné doprovodné dobové fotografie i odkazy na později hudebně zpracovaná témata, či povídky různě otištěné i vysílané v rozhlasu.

Vítejte tedy v blázinci časů relativně nedávných i v komunitě muzikantů, načichlých v letech sedmdesátých více konopím a rockem, než láskou k normalizačnímu režimu, v době touhy po osudové lásce i po nedostižné svobodě, v čase zbytečných smrtí i okamžiku zrození. Ať již na duchy věříte, nebo ne, tady jeden z nich i občas promlouvá.

**Kniha první - Vypravování
bezejmenného blázna**

Bláznovství může potkat každého z nás, velké procento lidí někdy musí vyhledat pomoc psychiatra či psychologa. Někdo „jenom“ neunesení těžkou životní situací, trpí depresemi, další onemocní schizofrenií, která má mnoho forem – může žít ve světě plném hlasů a stínů, uzavírat se sám do sebe, cítit se synem Božím, trpět tím, že je přesvědčen, že ho kdekdo pomlouvá a že jsou všichni spolčeni proti němu. Jiný má problémy s depresemi, další zas nemá předpoklady být komukoliv, natož sám sobě, prospěšný, následující nesnáší celý svůj život a sebe samého.

Ponechám na úsudku čtenáře, zda bude tento příběh brát jako celý smyšlený a jakákoli podobnost fiktivních postav s někým potom může vypadat coby čistě náhodná, či zda jej bude vnímat jako to, čím je – občasnou fikcí pospojovanou koláž dvougeneračních zážitků mých a vzpomínek člověka, s nímž jsem sepejal pevným krvním poutem, které mi dává vcítit se do dob, které jsem nikdy nepoznal jinak, než z jeho vyprávění.

I. Události prvních měsíců

Vždycky jsem byl obyčejný člověk, mnoho věcí mne v životě nezajímalo, mnoho mne jich naopak bavilo, někdy mi život přišel nudný a truchlivý, jindy zase veselý a radostný. Byly okamžiky, kdy bych nejradši neexistoval, a naskytly se naopak i chvíle, kdy jsem byl přímo až neskutečně rád, že žiji. Dokázal jsem s ostatními sdílet radost a nečinilo mi problémy radovat se i z drobných potěšení života. Byl jsem schopen pociťovat opravdovou lásku i nesmiřitelnou nenávist, které mne střídavě obklopovaly. Bydlel jsem tenkrát v činžovním domě na vltavském nábřeží poblíž Mánesu a za sousedy jsem měl skutečně podivné lidi, vždy jsem si o nich myslel, že jsou to blázni, avšak tento pohled brzy dostal jiný úhel a mé opovržení značné trhliny.

Kupříkladu přímo na mém poschodí bydlel mladý muž, který byl přehnaně zženštilý, stále si myl ruce, a když jsem ho třeba pozval na piknik do přírody

na oslavu svých narozenin, tak se odtahoval od ohně, protože by mohl načichnout kouřem, a to mu vadilo a bylo pro něj nesnesitelné. Když jsem před něj položil grilované stehno, on je nevzal do ruky, aby ho obral, ale zvláštním píchákem vydobyl všechno maso i z těžko dostupných míst. Jeho pohyby se podobaly jemným gestům Mácy, chlápka, který sice měl pro zdání neodlišnosti dokonce i manželku a děti, ale jeho orientace byla jednoznačně homosexuální. Mnohdy byl spatřen v potemnělém průjezdu ve vášnivém objetí s milencem, dokonce byl prý několikrát ve věci pohoršujícího chování na veřejnosti vyšetřován bezpečností. Můj soused tyto spády neměl, ale jeho pohyby a mluva mi ho v mnohém připomínaly. Zato jeho manželka byla pravý opak svého muže. Ta chodila v umaštěných montérkách, holdovala pivu a neopovrhla ani kořalkou, když jí byla nabídnuta. Dělala v domácnosti všechny mužské a kutilské práce, a na ty ženské – jako kupříkladu uklízení, luxování, utírání prachu a podobně, zcela zapomínala, zatímco její nemužný druh práce určené ženám nedělal rovněž ani náhodou, místo toho se válel a výmluvou mu bylo, že přes den pracuje a doma musí odpočívat. Chodil pětkrát týdně vypomáhat do rychlého občerstvení, což mi nepřipadalo zas tak zatěžující, aby nezvládl něco udělat ještě doma. Proto u nich v bytě byl takový nepořádek a puch, že když se u nich jen na chvíli otevřely dveře, tak ještě dva dny bylo možno cítit na chodbě zápach jejich bytu. Jmenovali se Ohonkovi. Oba měli zvláštní jména, on, který byl tak trochu mým jediným trochu známým v domě, i když jsme se jen občas pozdravili na chodbě a prohodili pár slov, se jmenoval Narcis, a jeho družka Aurora, asi po té loďce, jak se na ní ožrali ti námořníci. Přišlo mi to docela divné a ujeté, ale s Narcisem jsme si dokonce občas tu a tam vzájemně sousedsky vypomohli.

Za blázna jsem také považoval gymnazijního profesora Fouska, který sbíral motýly a měl jich doma tak ke stovce krabic, byl tím úplně posedlý, každé prázdniny jezdil na celé dva měsíce do zahraničí a tam chytal toto létající tvorstvo a napichoval ho na špendlíky a roval si ho dle druhů a velikostí do krabic.

Úplně dole v suterénu pobýval účetní Skála, který byl posedlý tím, že přijde válka, a tak měl ve dvou sklepech nashromážděno tolik potravin a nápojů, že to nikdo nikdy neviděl, a vždy, když mu někdo řekl, zda by nechtěl ty zásoby vyměnit za nové, jelikož ty potraviny – konzervy, cukr, rýže, těstoviny, mouka či co všechno, byly již prošlé a chléb ztvrdlý, tvrdil, že za války bude pro nás dobrý i ten krajíc jako kámen tvrdého chleba nebo prošlá masová konzerva. I si propojil byt se sklepem tajnou chodbou. Šílenec podle mne byl i bezohledný rychlý motorista či seberiskující vysokohorský turista, ale nikdy jsem neočekával, že bych se stát bláznem mohl i já. Člověk však neví, co se může přihodit...

Deštivé ráno, kapky bubnují o okenní tabule a stékají po jejich kolmém hladkém povrchu. Pokouším se je přes sklo hladit. Tancuji a raduji se z deště a z toho hnusného dne, zatímco ostatní jsou znechuceni, že nemohou ani vyjít ven utrácet snadno vydělané peníze za nekvalitní zboží. Páníčkové psů jsou zase otráveni, protože musí jít vyvenčit svého miláčka v takovém nečasu, aby jim on nezkropil vysoké koberce páchnoucí močí. Nafintěné ženštiny, trávící jako Sněhurčina macecha dlouhé hodiny před zrcadlem, jímá hrůza, že by vrchol jejich krásy, pracně načinčaný drdol, zplihnul v přívalech vody jak odsemeněný pyj po vykonání aktu chtíce. Děti smutně pozorují přes orosené okno, jak pískoviště, kde se ještě včera praly o kyblíčky, se mění v ohrádku s bahnitou hnědožlutou kaší, na jejíž hladině plují vyplavené různobarevné psí výkaly jako malé rybářské loďky na mořské hladině. Potoky u obrubníků unášejí ke kanálům osamocené prezervativy s nikdy nenarozenými dětmi a pobožné stařenky to znechuceně sledují zpoza oken, tušíce, že dnes možná ani poštačka s důchodem v té slotě nepřijde. Jen já stále tančím v radostném opojení a nejraději bych vyběhl nahý ven a spojil své tělo a duši s deštěm. Již pro toto své radostné počínání si nepřipadám zcela normální. Poté hází na hromadu staré noviny i jiný papír, rozbíjím dřevěný nábytek a dělám to, co

mi šeptají hlasy – jsou to totiž hlasy skutečné a jejich příkazům vždy vyhovím. Na jejich požádání zapaluji všechno dřevěné a vybíhám z bytu před dům. Celý můj byt se ocitá v plamenech, z oken šlehají ohnivé jazyky, já stojím na chodníku a poskakují jako nezmar, ukájeje se tímto počínáním ve své radosti, společně se spokojenými hlasy, které potom utichají. Někdo přivolává hasiče. Oheň konečně zdolávají a mne zatím zatýká policie. Nebráním se, směji se a poskakují, byť sevřen v chladných okovech železek. Pak mne odvázejí na místní oddělení a uzavírají mne do cely a zakrátko odvádějí k výslechu.

Z fotky na zdi vyšetřovny hleděl ten samý ksicht, který jsem musel zesponu oblizovat, když jsem potřeboval někomu poslat dopis nebo pohled – raději než to druhé jsem kupoval korespondáky, tam byla podobizna nejvyššího rovnou vytištěna. Můj výslech pod sochou nakročeného Lenina skončil tím, že jsem byl prohlášen za duševně chorého a byl jsem odvezen do blázince do Bohnic. Nejvíce snad policajty štvalo, že se nebyli schopni dozvědět, jak se vůbec jmenuji. Veškeré doklady a listiny lehly popelem a v domě jim nikdo nedovedl říct, kdo vlastně jsem – schránku jsem nikdy nepoužíval, žádnou jmenovku jsem neměl nikdy ani na dveřích nebo u zvonku, byt, který jsem obýval, mi načerno přenechal jeden dávný přítel, který zmizel po čase beze stopy a bez zájmu kohokoliv kdesi v cizině. Do průvodního lejstra v kolonce jméno stálo černé na bílém: totožnost nezjištěna. Ani jsem se nerozloučil s Vaňkem, poslem dob dávno minulých, tou chodící knihou, v níž jsou zaznamenány osudy lidské. Ano, byl jsem prohlášen bláznem...

V Bohnicích mne nejdříve přijali na diagnostickém centru, kde zkoumají nově přichozí a pak je posílají na jednotlivá oddělení. Někteří ale zůstanou dlouho přímo tam, protože jejich diagnóza není ještě zcela jistá. Bylo mi přiděleno rozvrzané kovové lůžko, na které jsem si sedl a čekal, co se bude dít. Lékaři, kteří mne u soudu prohlédli a prohlásili mne za blázna, něco vyřizovali s vrchní sestrou, již byl holohlavý muž s knírem a nepříjemným hlasem. Pak ke mně přistoupila moje ošetřující lékařka, jmenovala se Schidová, a vyzvala

mne, abych šel s ní. Následoval jsem ji do její ordinace, kde mne posadila na nepohodlnou židli, zatímco ona si sedla na prostorný divan, jako by snad byla nějaký sultán. Pak se na mne podívala a zeptala se ironicky:

„Tak copak vás trápí, pane Bezejmený?“

„Mě, mě netrápí nic,“ odvětil jsem bez emocí, lhostejně a nepřítomně.

„Ale něco asi není v pořádku, jinak byste nepodpálil dům.“

„To mě netrápí, to pouze hlasy se mnou rozmlouvají a já jim odpovídám a vyhovuji jim, za to mohou vlastně oni.“

„To je právě ten váš problém, který musíme pro vaše dobro řešit.“

„Jak to myslíte, můj problém? Ty hlasy jsou něco jako moji kamarádi.“

„Tak to jste na tom hodně špatně, ale pomůžeme vám. Zatím si zavolejte příbuzným nebo známým, ať vám dovezou potřebné věci, jako kartáček na zuby, toaletní papír, pyžamo a podobně.“

Na chodbě byl k dispozici telefonní automat, a tak jsem zavolal Ohonkovi, který měl klíče od mého bytu, jelikož o prázdninách i jindy mi chodil krmit ještěry a ryby, aby nepošli hlady. Domluvil jsem se s ním, aby mi přivezl všechno, co budu potřebovat a co sežene. Mezitím, než přijel a než našel v bytě, napůl lehlém popelem, alespoň některé z požadovaných věcí, mne odvedli zpět na můj pokoj, kam jsem byl přechodně umístěný, než mne pošlou na příslušné oddělení. Vysvlékli mne, osprchovali a odvedli na pokoj. Mezitím se dostavil Narcis se vším potřebným, nezapomněl ani na koření, byl jsem mlسoun. Překvapeně se mne vyptával, jak jsem se tady ocitl, a já mu zmateně odpovídal, že ani sám nevím. Myslel, že sedím v base. Pak nasedl do auta a odejel zpět do svého bytu. Zda o mně přemýšlel dál, to nevím.

Seděl jsem na svém lůžku a poslouchal Narcisem dovezené kapesní tranzistorové rádio, které mi laskavě ponechali, když tu ke mně přistoupil staniční – vrchní sestra, a řekl hrubě a panovačně:

„Rádio!“

„Co s rádiem?“ otázal jsem se, nechápaje ho.

„Odevzdejte mi to své rádio! Dám ho k sobě do úschovy,“ naléhal dál.

„A to jako proč?“ ohradil jsem se.

„Děláte s ním kravál, ihned mi ho dejte!“

„To je omezování mých práv!“

„Podle vás možná, ale sem s ním!“

„Nedám vám ho! To znám, vy řeknete, že ho berete k sobě do úschovy, ale už nikdy se mi nevrátí do rukou, buď ho střelíte, nebo si ho necháte.“

„No prosím, co si to dovolujete?! Naznačujete snad, že jsem zloděj?!“

„Nic takového jsem neřekl, jen reaguji na to, jaké vládnou v lékařství poměry a jací jsou jeho zaměstnanci. Už jsem se s něčím podobným setkal na jiných nemocničních odděleních. Tam mi ukradli hodinky, to bylo na chirurgii v Motole, a co teprve na psychárně. Na to vám kašlu, světit vám své rádio.“

„Vy mi ho ale prostě dáte!“

„Myslíte? To ho radši rozbiju, než aby se dostal do vašich rukou,“ řekl jsem a mrsknul rádiem o zem. To se rozletělo na několik kusů, pak jsem to, co z něj zbylo, všechno rozdupal a vyhodil do koše.

„Takové chování tady nestrpím,“ rozčileně v nevěřičnosti pronesl staniční.

„Dělám snad něco proti pravidlům?“

„Tady je všechno proti pravidlům,“ obrátil se ke mně velmi tichým, sotva slyšitelným hlasem mladík, který se mnou sdílel dvoulůžkový pokoj,

„staničnímu Boučkovi se nelíbí nic, co my děláme.“

„Tak takhle je to, buzeruje nás?“

„Přesně tak, jedná se spíš o šikanu,“ potvrdil mladík, „nikoho nenechá na pokoji, s každým se hádá a každého ponižuje.“

„Buďte zticha, Skrčile!“ křikl Bouček, „vy se nemáte co plést do našich záležitostí!“

„Já,“ zareagoval, již ne tak plaše, ozval se Skrčil, „si tady jen povídám se svým novým spolupacientem.“

Staniční se neudržel a dal mu ránu přímo do obličeje. Sice jemnou, ale nepřipustitelnou k pacientovi. Skrčil utichl, ale já jsem se rozčílil:

„Co mu to děláte? Proč ho mlátíte? Že se nestydíte, takhle zacházet s člověkem!“

„Vy, vy nejste lidi, vy jste spíš zvířata!“

„Já, že jsem zvíře? Já, já jsem normální člověk a ne nějaký upocený zvíře! Když vidím tebe, tak soudím, že ty se svou agresivitou podobáš rypouši slonímu. Možná, že se i páříš stejně jako tohle zvíře.“

„To je urážka. A netykejte mi!“

„A to, že jsi řekl, že jsme zvířata, to není urážka? A já ti budu tykat klidně dál, šmejde.“

„Tak to stačí! Odved'te ho do koupelny a dejte mu sprchu, tentokrát ale pěkně studenou. Snad ho ty jeho sprostárny a nápady přejdou,“ řekl dorazivšímu přivolanému pomocnému zřízenci.

„Mě to nepřejde! Nikdy!“ vzkřikl jsem, když mne omývali studenou, přímo ledovou vodou. Je však pravdou, že jsem se po té sprše opravdu trochu uklidnil, ale je však také faktem, že jsem již se staničním nebyl nikdy zadobře, stal se mým úhlavním nepřítelem a také jsem mu to dával najevo. Nikdy jsme se my dva již neměli v oblibě, ba naopak, vzájemně jsme jeden druhého neskryvaně nenáviděli.

Moji spolupacienti byli opravdu zvláštní lidé. Se Skrčilem jsem se tak drobně seznámil hned po příchodu, ale až později jsem poznal, čím trpí. Trpěl nezkrotnou erotickou fantazií a byl na všechno, co se jen hýbalo. Opravdu. Museli ho dokonce přeložit na jiný pokoj, protože mne neustále sexuálně obtěžoval. Jednou jsem se totiž v noci probudil a on stál nade mnou a onanoval. Jak nechutné mi to přišlo, kopl jsem ho do varlat a on se svalil na zem s výkřikem bolesti. To přivolalo sestru, která měla noční službu. Když viděla Skrčila, schouleného na zemi do klubíčka jako malé kotě, podívala se na mne a začala vyzvídat:

„Co se to tady stalo?“

„On mě napadl,“ řekl tichým hlasem Skrčil, „bezdůvodně.“

„Jestli je to skutečně tak, proč jste ho napadl?“

„Já ho nenapadl, já jsem se probudil a on se nade mnou ukájel. To se mi skutečně zhnusilo.“

„Nejste první případ, kterému se to stalo. Dáme Skrčila na samotku, tam mu vychladne hlava nejen jeho, ale i ta na jeho neposedném dříku.“

„Děkuji vám mockrát, jste má spása. Půjde pryč hned?“

„Ještě tuhle noc s ním vydržte na pokoji, dnes není zatím na samotce volno.“

„Bůh ať stojí při vás, díky, pomohla jste mi, ale co když mě bude znovu obtěžovat?“

„Tak mu udělejte to, co předtím. A co jste mu vůbec udělal?“

„Kopl jsem ho mezi nohy.“

„To vás již otravovat po zbytek noci nebude. Buďte si jist.“

Ale jist jsem si vůbec nebyl a sestřička se mylila. Celý zbytek noci jsem probděl, pouze na chvíli jsem usnul, a to mne hned Skrčil probudil, chtěl se mnou jít na záchod, že se sám bojí. Věděl, jsem, co by tam se mnou chtěl dělat, nedal jsem se tak průhledně obalamutit. Zkroutil jsem mu bolestně ruku za záda a kopl ho do zadnice. S mohutným plesknutím břicha spadl na lino na zemi, ale hned povstal jak bájný Fénix. Sestřička usnula, zamčená pro svůj klid v sesterně. Marně jsem se pokoušel dobývat do příbytku sester, spala jako špalek. Utíkal jsem před Skrčilem, který třímal v ruce ven vytažený ztopořený úd. Nakonec jsem se schoval na WC pro personál – byl odemknutý a zevnitř byl klíč. Skrčil bušil na dveře, ale já jsem se ani nehýbal, neudělal jsem žádný zbytečný pohyb, byl jsem tam v bezpečí.

Asi za hodinu jsem se odhodlal otevřít dveře. Vykoukl jsem ven – na zemi tam spal, opřený vsedě o zeď, Skrčil, s pyjem odhaleným, ne však již tuhým. Vydal jsem se do svého pokoje, ale mé kroky ho vzbudily, on to však nedával najevo a teprve, až když jsem se ocitl na lůžku ve svém pokoji a zachumlal se do deky, vstal ze země a namířil si to směrem k našemu dvoulůžkovému pokoji.

Otevřel s vrznutím dveře a vstoupil dovnitř. Jak mne zahlédl, zachumlaného v dece, strhl ji ze mne:

„Mně neutečeš!“

V tu chvíli jsem vzal koření, které jsem měl na dochucování jídla, a hrst toho ďáblová byl jsem mu vhodil do očí. Bylo to koření pálivé, a tak si lehnul, aby nechal oči vyslzet. Já si myslel, že usnul, ale už jsem nebyl s to usnout, protože jsem se obával, že by mi mohl něco udělat. A také se tak stalo. Když ho už oči nepálily a on mohl zase normálně vidět, vstal a zamířil k mému lůžku. Já jsem to ale očekával, a tak jsem byl na útok připravený. Sotva nade mnou odhalil svůj úd a počal ho masírovat, chytl jsem ho levačkou za volnou ruku, pravicí jsem ho uchopil pod krkem a současně jsem kolenem kopl do jeho nenáviděných varlat a následně do břicha. Prasák se svalil s chroptěním na zem a pak počal dávit. Šťěstí mi nepřálo, já jsem po zvracích uklouzl a na chvíli upadl po nárazu do bezvědomí. Toho Skrčil využil, a když se mu zmírnila bolest po kopnutí, odhalil opět svůj ztopořený pyj a chtěl mne svléknout z pyžama a vrazit mi ho do řiti, či kam. Avšak v tu chvíli ho kdosi popadl zezadu za krk a odhodil stranou. Byl to pacient z jiného pokoje, který tu noc také nespál. Zachránil mne před tím, abych byl potupně znásilněn. Vzkřísil mne, a když jsem se probral, řekl:

„Skrčil tě chtěl obtáhnout, ale už má po ftácích.“

„Moc ti děkuju.“

„Nemáš zač, jmenuju se Honza, no a po fotrovi Kulíšek.“

„Já nemám jméno,“ řekl jsem na to já, „ale ještě jednou dík za to, že jsi mě uchránil před Skrčilem, Bůh sám ví, co by se mnou ten nadrženeček udělal.“

Když Skrčil viděl, že už nemá možnost ukojit svůj chtíč, lehl si do postele a usnul. Já jsem si zatím dál povídal s Kulíškem. Byl to zvláštní chlápek. Ocítl se tady pro to, že trpěl podobnou věcí jako já – slyšel hlasy a měl sebevražedné nálady. Byl na tom však o něco lépe než já, já jsem slyšel hlasy a věřil jsem jim, ale Honza, ten ne, ten v ně nevěřil, ten je bral jako neexistující věc, která mu jen ztrpčuje život a nesmírně ho zatěžuje. Dozvěděl jsem se, že se sem

dostal úplně jinou cestou než já, šel zcela dobrovolně, chtěl se zbavit svých problémů a vyléčit se. To já bych s vlastním svolením do blázince snad ani nevšel. Mě za blázna prohlásili lékaři a tak mě sem odvezli. On pobýval na čtyřlůžkovém pokoji a jeho spolupacienti tou dobou spali. Jenom my dva jsme zůstali vzhůru. Šli jsme spolu do denní místnosti, abychom si tam mohli povídat trochu víc nahlas. Byla tam knihovna s knihami, o nichž jsem nikdy neslyšel, gramorádio se skromnou sbírkou odrbaných elpíček, televize a nějaké stolní hry. Zapnuli jsme rádio a poslouchali jsme zprávy. Zrovna hlásili, že se něco stalo někde v Americe, že prý tam vybuchla nějaká bomba a zabila dvacet lidí. Dál říkali, že byla vydána nová knížka o převtělování duší a pak ještě hlásili nějaké blbosti ze světa známých osobností. Pak tam začaly šmrdat diskotékové hity, a to jsem nemohl já ani Kulíšek vystát, a tak jsme to přeladili jinam. Tam zase hrála dechovka. Nakonec jsme to raději vypnuli a já si prohlížel vinylové desky, co na nich vlastně je. Byly to s odpuštěním co kus, to srágora. Kulíšek se na chvíli vytratil a za okamžik se vrátil s koženým kufrem. Když ho otevřel, uviděl jsem, že je plný desek. Byla to ta správná muzika. Jako první pustil Doors, potom Grand Funk Railroad a další kapely současné rockové scény. Ptal jsem se ho, jak mohl sehnat v téhle době, kdy jsou vlastně dostupné jenom tuzemské tituly, tolik cizích desek, jako kupříkladu ty Doors. Řekl mi, že má známého, a ten že jezdí do zahraničí – do Německa a odtamtud že ty desky vozí, a od toho že je má. Je to vlastně málem pašerák, vozit podobné věci z ciziny bylo dost nežádoucí. Taky se mu mnohokrát stalo, že doplatil na to, že jel do Německa nakupovat a na hranicích to celníci zjistili. Nejen, že mu vzali všechno, co koupil, ale ještě k tomu musel zaplatit pokutu, že zboží nenahlásil k proclení.

Ten večer s Honzou byl snad nejhezčí večer v mém životě. Připadalo mi to, jako bychom seděli za mládí u ohně na chatě v Třebáni, kam jsem jako mladý jezdil s rodiči. Byly to doby, kdy jsem hrával ještě na španělu a ne na elektriku, a kdy jsem měl vlastní skupinu nazvanou Los Grandos. Byli jsme mimochodem hrozná parta, hráli jsme takové táborákové kovbojské písničky,

akorát tak k smíchu, ale když jsme měli „koncert“, všichni nám nadšeně tleskali – však také ti, kteří se koncertu zúčastnili, byli příbuzní a okolní chataři. Texty jsem skládal já a byly to texty nic moc, třeba Dva pohřby, nebo podobně. Tenkrát jsem si myslel, bůhví jaký kytarový král nejsem. Ve skupině byli ještě tři spoluhráči. Jirka Matěj, zvaný Kapr, ten hrál na flétnu, potom Melichar Chlupatý, tomu jsme říkali Chlupatej – hrál na housle, a nakonec Michal Vodička, který tloukl do bubínků a někdy hrál doprovody na mandolínu. Ne, že bychom neuměli hrát, ale začínali jsme s takovým stylem hudby, že se za to dodneška stydím. To, když mi bylo přes osmnáct, tak jsme založil ještě s několika dalšími muzikanty kapelu Slepý pes. Hráli jsme rock, něco jako Grand Funk, ale mělo to v sobě něco jiného. Já jsem hrál na kytaru – elektriku, kterou jsem si sám vyrobil a hrál jsem fakt dobře a dodneška podle mnohých i hraji. Texty jsem taky skládal já, ale léta mne vyučila zcela jinému hraní se slovy, vymýšlel jsem texty už na úplně jiné úrovni. Pro svou hru na kytaru jsem si vysloužil přezdívku Rychloprstěj, i jsem tak byl uváděný na nahrávkách. Jediný, kdo zůstal v mé kapele z předchozího Los Grandos, byl Michal. Naučil se za tu dobu obstojně hrát na bubny a perkuse. Další členové byli baskytarista Aleš Duch a klávesák Vladimír Bíga. Když se však u mne objevily první hlasy, kapelu jsem na jejich neodbytný příkaz rozpustil, přesněji řečeno opustil. Nevím, proč jsem to tenkrát udělal, možná mi to přikázali hlasové, aniž bych si je uvědomil. Slepý pes si později našel jiného kytaristu a hráli zcela jinou muziku, všichni propadli jazzu, muzice, kterou uznávám pro její obtížnost a nároky na každého z hráčů. I já se jazzu jistou dobu věnoval, ale prostě v krvi jsem měl rock, tak jsem mu zůstal věrný i jsem věděl, že bych nikdy nemohl být špičkovým jazzmanem. Takže můj odchod vlastně zapříčinil naprostou změnu stylu hudby mé bývalé kapely. Snažili se hrát standardy, takové ty všeobecně známé jazzové písničky, ale prostě na to neměli, a na rozdíl ode mne si to ani nedovedli přiznat. Mnozí mí přátelé se ptali, proč jsem odešel od Slepého psa a nechal jeho členy, aby se nechali pohltit Michalem s jeho vizí o budoucnosti kapely v jazzu. Nedokázal jsem jim ale vysvětlit, že každý má hrát to, co je hudba jeho srdce a jeho možností.

Prostě jsem tenkrát udělal chybu. Michal mi od začátku dělal problémy, pořád říkal, že by chtěl hrát něco víc do jazzu, ale mně ten náš bluesrock vyhovoval. Byla to pohodová muzika s dobrými texty. Říkalo se, že starý Slepý Pes, jehož písničky se občas hrály v rádiu, se pozná hned po prvním tónu kytary a po první sloce, takovou kytaru a takové texty že má jediný člověk u nás, a to Rychloprstej. Když začal hrát Nový Slepý pes, mnoho bývalých přívrženců jím opovrhovalo, protože můj nástupce, kytarista Olda Rýha, neuměl na kytaru podle mne skoro nic. Hrál jednoduchá sóla o pár tónech, byl to doslova neumětelský jazz. Postupem času přibrali dalšího kytaristu, a to už to bylo vysloveně jazzoví Status Quo – ne že by jeden byl na sóla a druhý na beglajt, nebo se v tom střídali, ale oba kytaristi hráli málem totéž, a to, co ze sebe vydávali, nestálo za nic. Za chvíli se z Nového Slepého psa stala zapomenutá skupina, hrající pouze v podřadných klubech. To když jsem ještě působil ve starém Slepém psu, tak to jsme hráli třeba na sušickém festivalu na ostrově i na mnoha podobných, jednou jsme měli velký koncert i na známém stadionu, studentské kluby praskaly ve švech, ledva se u jejich dveří objevil plakát s obrázkem psa v černých brýlích. Zato Nový Slepý pes, ten takové ovace neskízel, ten byl jenom odkázaný na to, do jakého zaplivaného klubu je přijmou. A když je do nějakého vzali, aby tam zahráli, tak to bylo nanejvýš dvakrát do měsíce. Vedoucí jednoho klubu, který se jmenoval U slintavého dědka, měl Nového Slepého psa v oblibě, a tak tam hráli každý týden, někdy se jim poštěstilo i dvakrát v týdnu. Mnoho lidí ale na ně nechodilo, byli i tací, kteří po shlédnutí jejich „šou“ prohlásili, že i koncert lezprdelníka Pavla Lišky by byl snad lepší než to, co předvedli oni. Michal se při bubnování silně potil. Vždycky mu jeho delší rovné vlasy celé zvlhly a na špičce nosu měl věčně kapku potu, na jejímž místě se po jejím skápnutí na propocené triko s nápisem U slintavého dědka utvořila hned nová. Dělal ze sebe ale strašného frajera. Nosil černé paličky v zadní kapse u kalhot, a sotva se nachomýtl k nějaké dřevěné desce, tak je vytáhl a bubnoval jimi o ni a jakoby hrál jazzovky sám bez doprovodu ostatních nástrojů. Nový Slepý pes se nedal k ničemu přirovnat, byla to tak slabá kapela, že s žádnou jinou by se porovnávat nedala.

To i Žlutá myš, která hrála ve stejném klubu, měla víc úspěchu, než Nový Slepý pes, přestože to byli taky diletanti.

Na tohle všechno jsem vzpomínal, zatímco jsem relaxoval za poslechu Honzových desek. Měl i elpíčko starého Slepého psa, a když jsem mu řekl, že já jsem Rychloprstej, div se mi neklanil a počal si mne vážit, řekl jsem mu, že jsme oba stejní cvoci, a není důvod mne mít za něco víc. Vzpomínal jsem na všechno možné, ale pak jsme se dali s Kulíškem do dlouhého rozhovoru.

Prerušilo nás až asi ve čtyři ráno požární poplašné zařízení. Sestra se vzbudila a vyběhla ze sesterny. Když jsem ji potřeboval, tak spala jak dudek, ale když teď někdo spustil poplach, aniž hořelo, tak se ihned probudila. Byl to jen planý poplach. Jeden pacient se probudil a měl halucinace. Viděl všude kolem sebe oheň – viděl planoucí lidi, jak skáčou z okna, hořící postele a okolí zalité plameny. Spustil tedy paniku voláním: „Hoří! Všude hoří!“ Když sestra zjistila, jak to je, dala Melíkovi, jak se ten pacient jmenoval, injekci na ulevení od vidin a zase se vrátila do sesterny. Já jsem na chvíli opustil Kulíška a zamířil jsem k pokoji sester. Zaklepal jsem a sestra, jmenovala se Gabriela Wohnutá, vylezla neupravená a zeptala se mne ospale:

„Co chcete?“

„Jsem tu kvůli Skrčilovi, jak mě chtěl znásilnit. Kdyby mi byl Kulíšek nepomohl, bůhví, jak bych dopadl.“

„Řekla jsem vám snad dost jasně, že se to zítra vyšetří.“

Pak zmizela za dveřmi sesterny a já na ně plivnul slinu znechucení. Šel jsem opět za Kulíškem. Byl stále v denní místnosti a poslouchal desky. Na gramci se právě točili Jethro Tull, deska Stand Up, zrovna hrála instrumentálka Bourée, když jsem vstoupil. Můj nový přítel kouřil pokojně cigaretu. Já jsem si nacpal dýmku, půjčil si od něho sirky, zapálil jimi tabák a spokojeně bafal, poslouchaje tu nebesky krásnou muziku. Pak jsem se dal s Honzou do dlouhého rozhovoru, až noc došla konce své vlády a nastala doba snídáně. Sedl jsem si ke stolu vedle Kulíška, byl to mně nejbližší duše, oba jsme cítili, že si

mimořádně rozumíme. Byl v mnohém jako já, i vlastnostmi a vším možným, měl jsem ho rád jako blízkého kamaráda. S ostatními jsem si často nerozuměl, byli mnohdy v mnohém odlišní. Byla tam například hospitalizována jedna postarší paní, a ta stále chodila s pomyslnou kadidelnicí a vyháněla postupně z každého ďábla, a to dělala pořád do kola, takže nade mnou stála třeba desetkrát za den a mumlala jakési modlitby. Já si jí však nevšímal a raději jsem hrál s Kulíškem šachy. My dva jsme byli vůbec noční ptáčci a často jsme společně s některými přátelskými sestrami či bez nich, pouze ve dvojici, trávili noci při poslechu elpíček a při vzájemných rozhovorech, stále jsme měli o čem si povídat. Dál tam byla mladá dívka, která dostala hysterický záchvat, jen co uviděla zapnutou televizi. Dala se do křiku a mlátila do televize oběma rukama, zmítala se jak pomínutá a nadávala všem, že jen čumí do bedny, která jim vysává myšlenky z mozku. Taky mezi námi pobýval jeden zfetovanec, Adam, který při společných terapeutických pohovorech řekl vždy jen: „Já jsem Adam...“ Nic víc, nic méně.

Za zmínku stojí žena středního věku, ta měla silné změny nálad. Jednu chvíli člověka objímala a líbala se s ním, hned se však její dobrá nálada mohla změnit přímo v zuřivost. Dokázala soptět jako vulkán, škrtila lidi, kopala do nich a ubližovala i sama sobě. Jiný případ byla další mladá dívka, té mohlo být tak okolo osmnácti, a ta tu byla proto, že se pokusila o sebevraždu předávkováním prášky. Snad jediný, komu se tam líbilo, byla postarší žena, hospitalizovaná kvůli alkoholismu. Nenasávala však kvůli tomu, že by jí to bavilo, ale kvůli depresím, silným depresím, při kterých jí panák nebo flaška kořaly pomáhaly k lepšímu. Nakonec propadla alkoholu jako nikdo jiný. Bylo pro ni těžké nepít své oblíbené moky, ale i ta přišla do blázince s vlastním svolením. Utekla tu problémům, kvůli kterým tak lila, takže jí to vyhovovalo. Pak tam byl hoch, snad okolo šestnácti, a ten byl pořád vysmátý, jako by byl vyhulený trávou, a pořád měl vidiny. Ještě bych neměl zapomenout na jednoho dědu, cizince Charlese Reeda, žijícího v naší vlasti. Ten trpěl navíc epileptickými záchvaty. Bylo nás tam ještě víc, blíž jsem se stykal pouze s několika, a to s Charlesem,

Honzou a dívkou, která se chtěla zabít předávkováním. Jmenovala se Jarmila a byla docela příjemná, připadala mi ale i přesto trochu uhozená. To Jenda a Charles, ti byli v pohodě, s těmi se mohl člověk bavit a vůbec by nepoznal, že jsou nemocní. Pouze když se dostavil Reedův záchvat či Honzovy hlasy, bylo poznat, že jsou to oprávnění pacienti ústavu pro duševně choré.

Ještě toho dne byl Skrčil přeložen na samotku. V mém pokoji zůstalo po něm jeho prázdné, spermatem prosáklé zatuchlé druhé lůžko, neobsazené tak asi měsíc, než přišlo něco, co to naráz změnilo. Nový příjem. Ano, vedli ho chodbou. Se zrzavou kšticí a vousy, na hlavě klobouk z plsti, zmítal se ošetřovatelům jak ulovený had. Měl vystouplé lícní kosti a zapadlé oči, přicházel oblečen v kostkované košili a hnědých kalhotách, na nohou měl těžké okované boty. Mohlo mu být tak pětatřicet let, možná víc, ale vousy člověka vždycky zestaršují. Vlasy měl dlouhé a vlnité. Když ho přijímali, tak se jako já hned nepohodl se staničním. Pohádal se s ním a dokonce mu řekl, že má hlavu růžovou jak paviání prdel a rypák jak opičí hemeroid. To sedlo, skutečně to sedlo. Poznal jsem, že to bude další dobrý chlap do naší party. Staniční sestrám nařídil, aby ho osprchovaly studenou vodou. On se však nedal. Jak ho svlékli, vytrhl se jim a všechny ženské a mužské sestry zmáčel sám, jak úporně se bránil. Všechno jsem bedlivě pozoroval od dveří do koupelny a vedle mne stál Honza s Charlesem. Když se sestrám nepodařilo nově příchozího ponížit sprchováním, vzdaly se pokusů o to a staničnímu tvrdily, celé zlité, že pacienta umyly studenou vodou, jak jim bylo nařízeno. Nováček byl odvedený na pokoj – přidělili ho na můj, kde bylo jediné volné místo. Když se oblékl a sedl si na postel, vybalil své věci z kufru a pak si drze zapálil cigaretu, už jsem nemohl déle vydržet a chtěl jsem se ho optat, kdo je a proč tu je, ale Honza, stojící ve dveřích vedle mne, mne předběhl a zeptal se ho na to samé, na co jsem chtěl zjistit i já. Chlápek suverénně přehodil cigaretu z jednoho koutku úst do druhého:

„V občance mám sice napsáno Josef Pavlíček, ale říkají mi Pepa Bejk, a jsem tu proto, že podle nich až nějak příliš toužím po ženskejch. Jak vidím sukni,

hned nemyslím na nic jinýho, než na to jedno. Lékař, prej specialista na úchyláky, o mně prohlásil, že jsem sexuální maniak a poslal mě sem. A jak se jmenuješ a proč jsi tu ty, a to samý mi vyval taky ty,“ řekl a ukázal nejprve na Honzu a pak na mne.

Pověděli jsme mu, kdo jsme a proč tu jsme a když jsem mu řekl, že na pokoji s ním jsem jako spolubydlící právě já, řekl přímo nadšeně:

„Blázne beze jména, to mne docela těší, nerad bych byl s nějakým víc ujetým, než jsi ty. Třeba s tím chlápkem, kterej seděl u stolu v jídelně a ani se nehnul.“ „Řeknu ti popravdě,“ podotkl jsem, „Charles Reed je mnohem víc v pohodě než moje maličkost. I tady Honza Kulíšek je na tom líp než já, já jsem totiž skutečnej cvok.“

„Mně teda připadáš docela v pohodě.“

To už na mne šly hlasy a začal jsem je vnímat. Počal jsem propadat svému světu, světu hlasů a stínů a nadpřirozených věcí. Měl jsem vidiny, hrozné vidiny, viděl jsem, jak zabývám sebe, svoji dávno mrtvou matku a tu, kterou mám z hloubi srdce rád. Ach ano, to je další utrpení mého života. Bezhlavě miluji jednu dívku, Janu Kimovou, ale nemohu její lásky dosáhnout, protože ta miluje někoho jiného a mě nemá za víc než za přítele. Opravdu jsem ji miloval a chtěl jsem být jejím jediným, ale nebylo to možné, tyhle rozkoše určitě poskytuje jinému. Nyní v extázi jsem ale na ni ani nemohl myslet, byl jsem v zcela jiném světě. Pepa Bejk a Honza na mě začali mluvit, pokoušeli se se mnou navázat kontakt, přivrávorál se i Charles a také mne zkoušel vytrhnout z mého podivného stavu. Nakonec doklusal staniční a jednu mi seknul. Dal mi prý pořádnou facku, ale já jsem se neprobudil, pouze to ve mně vzbudilo zuřivost, i když jsem ho vlastně vědomě vůbec nevnímal, zjevil se mi jen jako další záporná postava mého preludu. Vrhł jsem se v amoku na něj a dal jsem mu nečekaně jednu pěstí do toho jeho rypáku. Pak se mne opět ujali Honza, Pepa a Charles. Staniční se držel za ústa, z kterých se mu řinula krev. Vypadly mu dva zuby, a ten výběžek mezi očima a rty, zvaný nos,

vypadal opravdu jak vyhřezlé opičí tlusté střevo. Udeřil mne silně do břicha a odešel předčasně ze své směny, předtím mi nařídil píchnout silná sedativa.

Týden se staniční neukázal a teprve až po sedmi dnech se opět objevil na ranní směně. První dva zuby měl umělé a ještě nyní byl patrný jeho pohmožděný čichoborec, namatlaný nějakým zeleným sajrajtem. Jak mne u snídání zahlédl, hodil po mně takový pohled, jakým mne dosud nikdy nikdo nepočastoval. Byl to pohled, který říkal všechno: „Teď tě přiškrtím, už mi neutečeš, teď nastal čas mé pomsty. Chcípáku jeden, drž se!“

Švihl jsem po něm znechucený pohled, on se lhostejně otočil a rozdával snídani dalším. Mně až jako poslednímu, abych měl co nejméně času na jídlo. A do kafe mi potají plívl. Já to ale koutkem oka zahlédl a divoce jsem vstal. Honza Kulíšek, sedící po mé pravici, mne zastavil:

„Nech ho, je to jen slizká ropucha.“

Staniční zaslechl jeho slova a vrhl se na něj přes stůl, nedbaje na to, že rozlévá šálky kávy, a že se kolenem opírá někomu o chléb s nazelenalou paštikou. Uchopil ho pod krkem:

„Co to o mně říkáš? Já že jsem ropucha?!“

Honza Kulíšek se ztěžka vyprostil z jeho sevření a řekl mu vyrovnaným a nezúčastněným hlasem, jako by vedl nějakou přednášku:

„Vy, vy mě nemáte co napadat fyzicky, když já jsem vás osočil jen ústně. Buďte si rovni. Proč mi prostě neřeknete třeba: Jdi do prdele, ty zmrde, proč mne musíte hned napadat silou? To jaksi není fér.“

„Tady rozhoduju já, co se sluší a nesluší, ty sráči jeden!“

„Tak vidíte, jak vám to jde, stačí chtít...“

„Ty stará herka, co si to dovoluješ k můj kamarád!?“ rozčilil se svojí nezapomenutelnou češtinou dobrák Charles, sedící v čele stolu, „to není žádná sráčka, ale pán inženýr Kulíšek John.“

„Inženýr nebo profesor, pro mě je to vocas, jiný přirovnání si nezaslouží.“

Popadl jsem hrnek s kávou a vylil ho na staničního plášť, z prádelny bílý jako sníh. Ihned se na něm objevila černá skvrna, podobná té, která vznikne, když se někdo vymočí na sníh, jen jiné barvy, se zeleným mazlavým očkem uprostřed. Byly vidět i krvavé žmolky v tom hlenu, ten dobytek ho musel táhnout doslova z paty. Staniční neměl slov a tak mlčel jako zařezaný a hrdě odešel, nehna ani brvou. Zakrátko se vrátil v novém hábitu a ukázal na mne:

„Pojďte se mnou!“

„A kam?“ otázal jsem se drze.

„To brzy uvidíte.“

A také, že jsem uviděl, zavedl mne za Schidovou. Vstrčil mne do její kanceláře, vklouzl tam za mnou, slizce jako had, div kus kůže za ním nezůstal ve futrech, zavřel za sebou dveře a hrdě, jak bdělý pohraničník, stál v koutě, zatímco já těkal zrakem po místnosti. Můj pohled sjel na Schidovou. Zase se válela na tom svém prostorném divanu, vrtíc řítí po moly prožraném potahu. Podívala se na mne:

„Tady sestra Tomáš Bouček mi oznámil, že jste ho polil kafem.“

„To přiznávám, ale řekl vám, čím mě k tomu vyprovokoval?“

„Uvádí, že to bylo bez důvodů, a já o tom nepochybuji, vždyť jste mu i vyrazil nedávno zuby. Začínáte být nezvladatelný.“

„Tak to se zřejmě překl. Nebo mu neslouží paměť.“

„Vy jeden...“

„Mlčte, Tomáši,“ přerušila ho Schidová.

„A jaké byly ty důvody?“ otázala se.

„Tak zaprvé, ty zuby jsem mu vyrazil, když mi dal nečekaně facku, a dneska mi zase pro změnu plivl do kafe. Proto jsem ho na něj vylil. Mám k tomu dost svědků, všichni v jídelně to viděli.“

„Je to pravda, Tomáši?“

Staniční se vrtěl, nevěda co říct, všechno bylo najednou proti němu. Nakonec hlesl:

„No ano, ale...“

„Zklamal jste mne. Vy,“ pokynula ke mně, „můžete jít.“

Odešel jsem a poslouchal jsem za dveřmi. Schidová Boučka pořádně vyplísnila a když se hovor blížil ke konci, stáhl jsem se do svého pokoje. Staniční vyšel od Schidové a zamířil si to rovnou za mnou. Zavedl si mne násilím do sesterny a tiše mi řekl:

„Jestli budeš dělat problémy, vyřídím si to s tebou jednou provždy a nadobro!“

„Já problémy nedělám,“ odvětil jsem mu klidně.

„Ticho a marš k sobě na cimru!“

Odešel jsem do pokoje a tam mne přivítal Bejk, celý nadšený z toho, jak jsem se nedal:

„Jsi skvělej, takovýhle kapky bych mu nedokázal dát ani já, a to jsem dost prudkej.“

„Taky to teď od něj budu dost schytávat, to si piš.“

„To jo, ale ukázals mu, že jsi správnej chlap.“

„No právě.“

A měl jsem pravdu, skutečně jsem to od staničního počal slízávat jako mlsná kočka ssedlou smetanu. Jídlo jsem pravidelně dostával až jako poslední, vybíral mi ty nejhorší flakxy, které by potřebovaly před pozřením nějakou redukční dietu, jak byly tlusté, nebo rovnou ještě navíc oholit – to když z bezchutné omáčky se z toho nejpodradnějšího kousku masa, který vepř lidstvu dává, ježily tukem obalené prasečí štětiny, a vždy při tom na mne vrhl takový pohled, že jsem se až vystrašil. Já jsem se ale nedal zlomit a jeho buzerování a šikanování jsem mu oplácel po svém. Dělal jsem blbosti, jaké nedělal na našem oddělení nikdo jiný. Začalo se mi říkat kromě Bezejmenný také Bláznivej drak. A skutečně jsem byl Bláznivej, protože jsem se choval doslova jako nepříčetný rozcapený fakan, dělal naschvály a blázniviny.

Jednoho rána staniční přišel na svou obvyklou ranní směnu, končící mu ve tři odpoledne, a já jsem vstal nahý z postele, nahý si vyčistil zuby a pak, zcela obnažený jsem se počal procházet po chodbě a zpívat si do rytmu Things

Ain't What They Used To Be, skladby od Ellingtona, kterou hrál, dost nevydařeně - Duke by se v hrobě obracel, i Nový Slepý pes:

*Ten staniční mě sere
ten plešoun mě tak sere
ten zmetek mě zase sere
ten staniční, ten staniční, ten staniční mě sere!*

Takhle to asi vypadá jako pěkná pitomina, ale zkuste si představit, že jste na tom jako já. Tu jeho tlamu vám přiblížit nedovedu, ale kdo nezná tu skladbu, tak si to může zahalekat podle zubem času ohlodaných not.

Handwritten musical score for "Ain't What They Used To Be" by Duke Ellington, transcribed by K. Velebný. The score is written on three systems of five-line staves. The top staff is the treble clef, and the bottom staff is the bass clef. The music is in 4/4 time and features complex rhythms with many triplets and sixteenth notes. Chord symbols are written below the staves: C, C7, F7, Bb9, C, G7m, C7, F7, F#0, C, Bb7, A7, D7m, G7, C, C7, F, A7, G7. The score is labeled "Medium" and "D. Ellington: THINGS AIN'T WHAT THEY USED TO BE." at the top. The name "K. Velebný" is written in the top right and bottom right corners.

Když moje chování zpozoroval staniční, vytočil se kvůli tomu a vyšel ze sesterny s úmyslem mi vynadat kvůli tomu zpěvu, asi semu nelíbil text. Když uviděl, že se tam poflakuji obnažený, odvrátil se ode mne pohoršeně a vykřikl:

„Co to děláte? Jste normální?!“

„Jsem obyčejnej člověk, a jak vidíte, pohlaví mužskýho, co se má dít?“

„Proč se tu producírujete nahý?“

„Já chodím tak, jak jsem na svět přišel, připadám si tak jako znovuzrozenej.“
Neočekával jsem, že staniční bude klidný a řekne nerozrušeně:

„Oblečte se, takhle se na vás nemůžu dívat. A sestřičky také ne.“

„A vy si myslíte,“ na to já, „že ony jako nikdy neviděly pánský přirození a že jim to nijak nevadilo?“

„Nepohoršujte tady! Co to tady melete?“ odsekl staniční.

„Já říkám jen čistou pravdu, že je to tak, sestřičko Wohnutá?“

Gabriela se začervenala a pak řekla tiše, podobným hlasem jako Skrčil:

„Ano...“ Nic více ani nic méně, pouze toto.

Pak jsem vrhl na staničního pohled vítěze a šel do svého pokoje a tam jsem si kolem pasu obmotal ručník. Zakrátko dorazili muži – sestřičky a chtěli mne oholit a ostříhat. Já se přičil:

„Vždycky jsem nosil vousy a dlouhé vlasy, a taky je budu mít i tady.“

„Tady se to netrpí,“ řekl na to jeden ze zřízců.

„Co je to za pitomost, já si můžu chodit, jak chci, stejně jako jiní tady, ne?“

„Ty zrovna těžko,“ řekl jiný.

„Mám svoje práva!“

„Ale no tak...“

„Nepřibližuj se ke mně!“ vzkřikl jsem.

Všechno to znepokojeně pozoroval staniční:

„Nebude to snadné, ve své šílenosti je snad silnější, než my všichni dohromady. Že by měl sílu ve svých dlouhých vlasech? Jako ten silák z bájí, ani nevím, jestli řeckých nebo jakých. Myslím, že se jmenoval Herkulson, nebo tak nějak. Oholte ho a ostříhejte, ihned, nebo se neznám.“

„Jdeme na to, šéfe,“ řekli ošetřovatelé jako jedním hlasem a vrhli se na mne.

Já jsem ale vzdoroval jejich útokům a odmítal jsem se dát ostříhat a oholit. Takovou dobu jsem si nechával růst vlasy a teď aby mi je ostříhali a vousy

oholili, to ne. Nechtěl jsem vypadat jako Charles, který byl krátkovlasý a bez vousů. Vždyť Honza měl taky knír a nikdo mu ho neoholil, a Bejk, ten se pyšnil přímo planoucím plnovousem, ještě se vždy holedbal, že takovou huňatici, jako má on na bradě, dosud u žádné ženské neviděl. Nakonec to zřízenci vzdali. Staniční si promnul lysou leb se slovy:

„Tak ho nechte, ty vlasy mne ale pobuňují.“

„No a co má bejt?“ otázal jsem se přidržle já, „já chci vypadat jako kytarista od Grand Funk Railroad, a mám zato, že taky tak vypadám.“

Trochu jsem se přitom cítil jako biblický Samson, ale co bych to tomu troubovi hned vyvalil a napomohl mu tak zalepit díru v jeho vědomostech, řídkých jak letité trenky. O Marku Farnerovi, mnou zmíněném kytaristovi, jistě v životě neslyšel, a tady ho poučovat by bylo ještě zbytečnější než o biblických postavách.

„Končí mi služba, nechte ho.“

Staniční si musel přiznat, že jsem ho svou nezdolností položil na lopatky.

Celý den jsem opět pobíhal pouze v ručníku, neoblečený. Vlasy mi splývaly až po pás. Vlasy jsem se skutečně podobal Farnerovi a vousy jsem měl jak Billy Gibbons nebo Dusty Hill ze ZZ Top, měl jsem je však hustější, jiné barvy a ne tak rovné jako oni. Žil jsem v těžké době, v době údajně vzkvétajícího socialismu. Psal se rok 1975 a bylo skutečně nežádoucí a společensky nevhodné pěstovat si dlouhé vlasy, tedy být máničkou, jak se tehdy říkalo.

Druhého dne přišel Bouček oholený, bez kníru. Nebyl tedy již jen holohlavý, ale dokonce i pod nosem vymlasknutý. Nevím, co to mělo být za gesto, ale snad si nemyslel, že se jím budu řídit a budu kráčet v jeho stopách. Tak dlouhé vlasy jako já neměl nikdo z mých známých. Doba nepřála těm, kteří chtěli nosit dlouhé vlasy a vousy. Také jsem byl několikrát odchycen na ulici a dostal jsem pokutu od příslušníků VB za to, že mám vlasy delší a že mám narostlý plnovous, obé mi chybějící na fotce v občance.

Nejvíc mne štvalo to, že se muselo chodit na vojnu. I když jsem se jí snažil vyhnout, jak to šlo, nakonec jsem stejně narukoval, přestože jsem udělal přijímačky na vejšku. Můj fotr – o tom raději pomlčím, mi zařídil takovou malou „protekci“, díky tomu mne škola odmítla s tím, že musím nejdřív nastoupit do zbraně, a vojáci zase snad v obavách, abych tou flintou všechny komouše a lampasáky nepostřílel, mne raději šoupli k novodobým černým baronům, ke stavebnímu útvaru STP. To, že jsem skončil nakonec tam, s bagrem na výložce, bylo vlastně dobře, ale to ti panáci na vojenské správě, zaúkolovaní tatíkem znepríjemnit mi život, nemohli tušit. Nicméně jsem tam musel být dva roky, nejdřív mne nakrátko ostříhali a oholili. Bylo to hrozné, vlasy padaly k zemi a zmíraly, jak napsal básník Kainar, a ten pocit neskutečně chladivého polštáře na lysém zátylku byl jen o malinko lepší, než mrznutí při nástupech v mrazu, kdy málem padaly vrány za letu. K STP se totiž nastupovalo v lednu. Stále jsme se museli co chvíli „zkulturňovat“, stříhali nás jiní vojáci, vyzbrojení elektrickými strojky, které bych radil spíš mezi mučicí nástroje. Na vojně to vůbec bylo, řečeno bez servítků na hovno, podstata je v tom, že člověk v nejlepších letech vyfasuje dva roky jenom za to, s čím se narodil mezi nohama. To je výhoda ženských, ty to tam mají, kdy se jim zachce, ale nám ho už nikdo neodpáře. Kliku jsem měl, že jsem podléhal štábu stavařů, zatímco druhá sekce lampasáků byli klasičtí vypatlaní přerostlí vojáčkové.

Já jsem se té svinské situaci přizpůsobil jako Král Krysa, dokázal jsem si vydobýt všechny možné úlevy a výhody. Například jsem od kuchařů fasoval to nejlepší maso, jakožto útvarový fotograf jsem měl neomezené možnosti ofocovat a šířit mezi těmi nadrženci nedostupné pornografické snímky z pašovaných časopisů, i když výsledek již nebyl v barvě. Měl jsem klíče od podplukovníkovy kanceláře, kde jsem mohl uschovávat zásoby jídla a hlavně nespočet lahváčů v prostorné ledničce. Mnohokrát za mnou podplukovník přišel a ptal se mne, jestli si může vzít nějaké pivo a utopence z mých zásob, jelikož mu přijede kontrola z velení z Prahy. Spal jsem ve své kanceláři a

nemusel chodit na ranní rozcvičky a nástupy, protože moje další funkce byla zapisovač docházky civilních pracovníků. Takže jsem ráno odfajfkoval, že všichni dorazili, riskuje přitom, že některý z nich už exnul po kvantu domácí slivovice, jíž se ti bodří Moraváci nalévali den co den, noc co noc. A odměnou mi byl obsah kožené montážní brašny – nějaký ten lahvoň, a když k vzorné evidenci docházky přibyla ještě prémie v podobě nějakých těch prasečinek – i oni vítali jejich kopírování, tak civilisté chodili do práce málem s ruksakem, aby se mi odvděčili za mé služby. Takže jsem fasoval navíc třeba domácí slaninu, klobásy, nebo k pečení stažené nutrie – nejlepší byly na česneku. A potom jsem s kámošema pořádal žranice, kde jeden chod střídal druhý, a když už měly naše žaludky dost, zahráli jsme si na římské patricie, srolovali Rudé právo, polechtali se jím v krku, pozřené chody odložili do záchodové mísy a vrhali se lačně na další.

Dále jsem tam kradl – fuj, to je slovo, takže spíš zachraňoval před nevzdělanci, knihy z útvarové knihovny. Na to, že to byla vojenská knihovna, tam měli dost dobré tituly. Přemístil jsem odtamtud třeba pár knížek od Remarquea a také Salingerovo Kdo chytá v žitě, Zazi v metru od Raymonda Queneaua, skvělý historický román o rytířích kříže Písečná kosa od Vladimíra Körnera a mnohé jiné další autory, jako namátkou Otu Pavla, Johna Updika, Hemingwaye, prostě samé mnou oblíbené autory a romány. Doplnil a obnovil jsem jimi svou vlastní knihovnu, která našťěstí při tom, jak jsem založil požár, ohni zcela nepodlehla, a dodneška jsou v ní mnohé z těch knih zachované, jak mi řekl Narcis.

Sranda byla, když jsme se občas opíjeli i s jedním majorem, fajn chlapem, který coby stavební inženýr musel na vojně zůstat na základě nějakého příblblého zákona a stát se postupně lampasákem, protože jeho profesi armáda potřebovala. On pak, s tím svým komunistickým účesem, hrál s mojí kapelou na saxofon večer v kanceláři, která nám sloužila i jako zkušebna, a klidně se nechával fotit s odstříhaným metrem v kapse, což mu nebylo dáno, měl to

nadoživotí – možná doufal, že ty momentky se dostanou k velení a oni ho z té armády konečně vyhodí. Jednou nás jeden náš kamarád třeba zvěčnil, jak na majora jakoby močíme a říkáme mu: „Soudruhu majore, držte tempo, takhle se nedá chcát!“

Na vojně jsem měl taky svěřenou kameru a tam jsem s ní natočil takový srandovný asi patnáctiminutový film. Byla kamera na šestnáctimilimetrové filmy, na jeden se vešlo tak pět minut záznamu. Bylo tam natočeno třeba to, jak někdo jakoby jí cosi velmi nechutného, jiný demoluje kytaru, nebo jak můj kamarád snídá metr točěnáku, visící jinému z poklopce, a zapije to z püllitru syrovými vejci, předtím ležícími namísto varlat, a podobné surrealistické rozvernessi.¹

Já vůbec na té nenáviděné vojně, na kterou v nejmenším nevzpomínám v dobrém, dovedl proplouvat. První opuštěk byl možný až po dvou měsících pobytu, ale já jsem jel hned za týden na příkaz velení jakoby na služební cestu s autobusem prominentů, vyslaných shlédnout vystavené korunovační klenoty, abych si přivezl kytaru a všechny možné věci, potřebné na provozování hudby a založení skupiny. Tu jsem opravdu dal dohromady a jmenovala se neveřejně Vojna do hoven. Byl v ní bubeník, baskytarista, klávesák a pochopitelně já s kytarou.

Jednou, když byla soutěž vojenských kapel, tak jiná skupina, která hrála profláklé sHity od Katapultu, si myslela, že vyhraje, protože to tam všichni žrali, ale vyhráli jsme to my s mými skladbami, v porotě byli totiž hudební profesionálové z Brna, včetně známého dirigenta tamního bigbandu. Každý z útvaru fandil tamtěm, ale podle poroty jsme byli nejlepší my.

Přesto však mám na vojnu celkově jen zlé vzpomínky, ne jako ti ubožáci, co v životě nic lepšího nezažili. Tak jsem tu vojnu a uniformu nenáviděl, že jsem úplně vyšíloval, když mne někdo v těch hadrech viděl. Při jednom opuštěku se u nás doma slezli příbuzní, aby se na vojáčka podívali, než jsem se stačil převléknout. To jsem nevydržel, proskočil sklem zavřených dveří s tím, že nejsem exot ze ZOO, aby mne očumovali jak zvíře jaté ve stísněném

¹ dlouho po sepsání knihy zdigitalizovaný klip filmu z vojny

pavilonu. Zrovna tak jsem nenáviděl kvádra, to když jsem chodil do tanečních, doslova jsem se plížil podle zdi jak nějaký rozvědčík, aby mne nikdo ze známých nezahlédl. Navíc ten oblek byl zcela zbytečná věc, protože za dvacet korun, které jsem od mámy dostával za to, že se vůbec účastním hodin kursů tance a společenského chování, jsem si v dobrovolně zvoleném náhradním programu dopřál několik zlatopěnných plzní, předstíraje po návratu, že jsem byl neodolatelným lvem tanečního parketu.

Když jsem počal vzpomínat na staré časy, vybavilo se mi také, jak jsme jezdili se střední školou na brigádu na sbírání chmelu. Do nižšího ročníku nastoupil syn jednoho vysoce postaveného komunisty, mladý Strouhal. Tomu jsem dával pořádné kapky, protože byl šíleně oprsklý. Jednou jsem ho zapráhl do starého kočáru, který býval kdysi tažen koňmi, a který se prachem pokrytý povaloval ve stodole, bičem jsem mu práskal na hlavou a hnal jsem spřežení kupředu. To bylo něco, když povoz brzdil u valníku, kde se vydávala večere, a pan profesor literatury, horlivě přednášející o našich neohrožených a nezdolných vlastencích, pojednou zbledl jak stěna čerstvě navápněného hajzlu – on kolikrát malému Strouhalovi podlézavě platil pivo, přestože ten zmetek byl v prváku, párkrát vyhozen z jiných škol, a teď viděl takové ponížení svého chráněnce. Také na nás jednou Strouhalovi kamarádi učitelům řekli, že to pivo, co bylo schované ve slámě v noclehárně na půdě, jsme si tam schovali my, z vyššího ročníku, a byli jsme za to pedagogy popotahováni. Tenkrát jsem se dost vytočil, a namísto, abych popravdě nabonzoval, jak to bylo, tak jsem překližkovou deskou, která oddělovala jednotlivé prostory pro spící, prohodil sekeru a ta se zasekla do trámu kousek od švitořící Strouhalovy hlavy. Toho večera už ani nehlesl.

Česání chmelu mne vůbec nebavilo, a to jsme tam jako na povinnou brigádu museli jezdit každý rok, navíc ještě v čase konce prázdnin. Snažil jsem se sbírat, ale opravdu mi to nešlo, ne že bych to neschvál odfláknul, ale nebyl jsem pro to stvořený. Kontrolor z družstva, který namátkou ověřoval, jestli je